

І ЛИНДБЕРГА НАЗИВАЮТЬ “НАЦІСТОМ”

ВАШИНГТОН. — У сенаті деякі сенатори, між ними голова комітету заграничної політики, сенатор Питмен, критикували Ліндберга за його недавню радіову промову, в якій Ліндберг говорив, що Америка не повинна мішатися до європейських справ; бо, вступивши у війну, стане диктатурою на взір деяких диктаторських країн. Ліндберг також радив, щоб не продавати бомбових літаків та бомбовою європейським державам, лиш протиборюю зброю, як протилетунські літаки; бо соромно буде для Америки, коли вироблені в Америці бомбовози і бомби будуть шмагувати тіла європейських жінок і дітей, говорив він. Питмен критикував Ліндберга й казав, що його промова заохочує тоталітарні краї до брутальної агресії на демократичні краї.

Гострішу критику висказали канадійські та англійські газети. Вони просто назвали Ліндберга „нацистичним агентом”, якому „медалі, одержана з рук нацистичного уряду, пішла до голови”.

Та були в сенаті й такі американські сенатори, які обороняли промову Ліндберга, називали його „високо патріотичною”, а навіть заявляли, що коли їм не вдалося врятувати старий неутралястичний закон, то будуть голосувати за такий проект, який подав Ліндберг, себто, щоб продавати Європі лиш оборонну зброю, а в ніякому разі нападаючу.

ВІДКРИТТЯ НАЙБІЛЬШОГО ЛЕТУНСЬКОГО МАЙДАНУ В СВІТІ.

НЮ ЙОРК. — У Нью Йорку відкрито й віддано до публічного вжитку найбільший летунський майдан на світі. Цей майдан лежить у Флешінгу, недалеко Норт Біч. У параді взяли участь представники міста й федерального уряду, а також коло 350,000 людей. З тої нагоди десятки цивільних і військових літаків виконували збірні лети, випробовуючи притім справність майдану. Показалося, що це наймодерніший дотепер і найбезпечніше улажений майдан. Побудований він робітниками „Доблю Пі Ей” коштом 40 мільйонів доларів. Він буде осередком летунських ліній, що курсують по американським континенті, а також через океани.

ПОЛЬСЬКА ПАРАДА В НЮ ЙОРКУ.

НЮ ЙОРК. — З нагоди „дня Пулаского” поляки влаштували в Нью Йорку велику парад, в якій взяло участь коло сто тисяч людей. Крім того багато приїжджало до паради. Серед бесідників говорили: губернатор Лімен, окружний прокуратор Томас Дюї і багато інших.

З тої нагоди день передтим відправлено в ньюйорський катедрі св. Патрика Службу Божу, на якій виголосив до зібраних поляків промову архієпископ Нью Йорку, Спелман. Він сказав, що Польща, завдяки своєму патріотизмові, ніколи не згине, а відродиться знову.

ПОЛЯКИ ПРОТЕСТУЮТЬ.

ОЛБАНІ. — На конференції польських клубів рішено запротестувати проти брутальних убивств з боку більшовицької влади римо-католицьких священників й проти русифікації в той спосіб „польського” краю.

СВІТОВА ВИСТАВА НА ЧЕРГОВИЙ РІК.

НЮ ЙОРК. — Президент Рузвельт обіцяв корпорації Світової Вистави в Нью Йорку, що він звернеться до конгресу з проханням, щоб той ухвалив гроші на удержання державних павільйонів на Світовій Виставі на черговий рік. Беручи під увагу це, що корпорація має запевнення від багатьох інших держав та приватних компаній, що вони задержать на ще один рік свої павільйони, можна бути певним, що та вистава не буде зліквідована цього року. Як показав фінансовий звіт цієї вистави, вона знаходиться в гарнім фінансовім стані: всі довги сплачені, а навіть є надвишок пів мільйона доларів. Люди тепер відвідують виставу більше, ніж на початку її відкриття.

ПОЛЕКША ДЛЯ РОБІТНИКІВ СЕРЕДЬНОГО ВІКУ.

ОЛБАНІ. — Асемблемен Водсворт сказав у стейтській легіслатурі, що 36 рочестерських компаній спільно уложили план, на основі якого вони не будуть робити перешкод у приймаванні робітників повище 40 року життя. А то тому, що це є навіть проти інтересів фабрики. Бо людина, що має поверх 40 літ, іще є в праці зовсім справна, а крім того є вдячею та досвідом більш зрілого. Найкраще фабрика працює тоді, коли робітники є перемішані — молоді зі старшими. Коли цей план був прийнятий у всіх містах і стейтах, то проблема старших робітників булаб позитивно розв'язана, казав Водсворт.

ЗІЗНАННЯ БУВШОГО УРЯДОВЦЯ АМТОРГУ

ВАШИНГТОН. — Перед комітетом Даеса зізнавався Питкоф, бувший урядовець советської, ніби торговельної, фірми в Америці „Амторг”. Він казав, що багато американських комуністів справді були агентами ГПУ. Сам Амторг був центром такої шпигунської роботи, говорив Питкоф. Вищі урядовці Амторгу все давали приказ нижчим, щоб ті вивдались то про це,

то те. Ті вербували в той цілі американських комуністів. Також Амторг старався при помочі своїх агентів вивдавати про нові американські відкриття в ділянці промислу. Він також організував „туристичні відвідання” по різних американських фабриках, підчас яких советські знавці підглядали американський промисел: способи його продукції.

ДЕМОКРАТИЧНА ПАРТІЯ ЗНОВ РОСТЕ В СИЛУ

НЮ ЙОРК. — Бюро публічної опінії під директорством Гелона подало до відома, що Демократична Партія внаслідок війни в Європі знов росте в силу. На запиті різних людей 65 на сто відповіли, що

при наступних виборах Демократична Партія виграє. Але лише 57 з 100 висказали своє бажання, щоб так було. Все-таки і це означає перевагу для Демократичної Партії.

КАНАДА ВІДМОВЛЯЄ ДОПОМОГИ ЧУЖИНЦЯМ

Канадійський уряд зчеркує з листи особи, що одержують допомогу, людей, що не приналягають канадійського громадянства.

У Торонті вичеркнено на тій основі 12 осіб.

ВИПАЛА З ПОЇЗДУ ПІДЗЕМНОЇ ЗАЛІЗНИЦІ

14-літня дівчина випала з поїзду підземної залізнички в Нью Йорку, як поїзд задержався на станції. Розслід показав, що вона випала між возів, через відкриті двері, похованувшись, як поїзд задержався. У шпиталі стверджено, що вона має поважні покалічення на всьому тілі та мабуть розбитий череп.

ВІТЧИМ УТОПИВ 5-ЛІТНЬОГО ХЛОПЦЯ

Лоренс Ружо, 26-літній робітник на допомогних працях у Нью Йорку, утопив у ванні свого мешкання свого 5-літнього пасерба й віддався потім у руки поліції, кажучи, що він зробив це тому, що боявся, що хлопчина божеволіє. Казав, що хлопця часто ночами стогнав, а в день посміхався глупо. Ружо читав багато в газетах про „вбивства з милосердя”.

СОВЕТИ Й АНГЛІЯ

МОСКВА. — Советська преса пише, що англійські робітники й англійський загальне рішення за замирення. Проти цього є тільки прем'єр Чемберлен і його кліка капіталістів. Це вони відкидають мирові пропозиції Гітлера, навіть не розглянувши їх.

ТОРЕЗ ДЕЗЕРТИР

ПАРИЖ. — Уже кілька тижнів поліція шукає комуністичного провідника, відомого адвоката Тореза, що дезертирував з французької армії. Торез — це той адвокат, який обороняв Шварцбарта, обвинника головного отамана Симона Петлюри.

БОЙКОТ НЕ ВДАЄТЬСЯ

Як на поспішній автомобільній дорозі через повіт Вестлестер, званій „Гочинсон Ривер Гайвей”, заведено рогачку, на котрій кожний автомобіль має платити 10 центів, ріжні організації автомобілістів пропалували бойкот цієї дороги.

У ХОРВАТІ ДАЛИ НЕСПОКОЮ

ЗАГРЕБ. — Провідник хорватів, В. Мачек, візав хорватів закинути революційну боротьбу й вбивання сербських жандармів, а також і хорватських, що настроєні угодливо до сербів. Мачек каже, що

ПОЛЬСЬКИЙ ПРОТЕСТ

КАВНАС (Литва). — Польський посол запротестував перед литовським урядом у справі прилучення Вильни до Литви. Сказав, що Совети не мають права розпорятися Вильном.

ДАЛИ СОБІ СЛОВО

ПАРИЖ. — Зійшлися разом бувший чехословацький президент Едвард Бенеш і прем'єр нового польського уряду, Володислав Сікорський, і дали собі слово, що ніколи не визнають знищення з мари Польщі й Чехословаччини як самостійних держав.

БАРАНЯЧІ ШКІРКИ...

БЕРЛІН. — У Москві не йде так гладко з торговельним договором, коли мова про його виконання. Годі німцям щось дістати у Советах, бо все, що є, потрібне самим Соведам. Покищо дістануть німці шкіри з перських баранів та селянські вироби, що служать для прикрас. Та це не дуже потрібне Німеччині.

СПРОБИ ПЕРЕСІЛКИ ПОЧТИ РАКЕТОЮ

У Гавані, на Кубі, пробовано вперше пересилати листи, вистрілюючи їх у ракеті з гармати.

Перша спроба не вдалась, бо ракета, замисль полетіти далеко, не досягнула відповідної висоти й упала близько. Уряд не дає за виграну й буде робити далі спроби.

НАДІЮТЬСЯ ЩЕ ОДНОЇ “МИРОВОЇ” ПРОПОЗИЦІЇ ГІТЛЕРА

БЕРЛІН. — У найближчих днях не буде на західнім фронті ніяких змін, себто таких познаних, з яких можна заключати, що зачалася „серйозна” війна, яку заповів Гітлер. Зате надіються, що Гітлер іще скаже останнє слово в справі замирення. І запропонує Польщу під протекторатом Німеччини. Тій Польщі булаб віддана пристань Гдиня. Вона одержалаб також і міжнародно гарантію. Чехи дісталиб автономію. А Німеччина малаб дістати назад колонії, що їх утратила минулої війни.

ЩЕ ОДНА НАРАДА.

БЕРЛІН. — Поки зачнеться німецька офензива, є пропонувані наради Німеччини, Советів і Італії в цілі вироблення спільного воєнного плану. Кажуть, що до Берліну має приїхати советський прем'єр Молотов. З іншого джерела повідомляють, що до Італії має виїхати сам Гітлер, щоб своїм побутом приєднати в Італії більші симпатії до Німеччини.

ПОКИЩО ДРУЖБА...

ПАРИЖ. — Місто починає прибирати нормальний характер. Зачинають усяди відчиняти ресторани, а в ресторанах починають грати музику. Бо виглядає, що війна формально триває вже яких 7 тижнів, але не видно її слідів. А що найважливіше, не видно слідів і на бойовому фронті. Тепер там дощі. Але й без дощів, як доносять кореспонденти, німецькі й французькі жовніри більше братаються ніж боються. Та це готово скоро скінчиться, бо, як кажуть, до міста Ахен має прибути Гітлер і обняти головну команду над західнім фронтом. Для нього, як і для начальника генерального штабу, ген. Кейтля, вже зарезервовано квартири.

НЕ БУДЕ ЧУЖИНЕЦЬКИХ ЛЕГІОНІВ В АНГЛІЇ.

ЛОНДОН. — Бритійське міністерство війни проголосило, що не дасть дозволу на творення чужинецьких легіонів. Хто не є британським громадянином, той може зголоситися до британської армії як доброволець. У зв'язку з тим подають, що не буде також польського легіону, який хотіли творити поляки в Канаді. Польські добровольці вступлять хіба до французького польського легіону.

ЖЕРТВИ НІМЕЦЬКИХ СУБМАРИН.

ЛОНДОН. — В останніх днях німецькі субмарини нанесли альянтам поважні втрати. Найбільшою є без сумніву затоплення англійського панцирника „Роял Оув”, що мав 29,100 тон поємності. Згідно з тим, що досі подано, при затопленні згинуло 786 моряків. Корабель затоплено мабуть при помочі нової торпеди, що пробиває панцирі. Крім того затоплено ще два менші британські кораблі й один французький. При затопленні тих останніх згинуло до 15 осіб. Решту врятували.

ВАРШАВА — ОДНА ВЕЛИКА РУІНА.

АМСТЕРДАМ (Голандія). — Голандський кореспондент, що перебуває в Варшаві, описує вигляд бувшої польської столиці. Є це образ крайньої нужди. Шпиталі завідені тяжко раненими, яких є коло 80,000 осіб. У місті панує тиф і холера. Нема чистої води. Нема засобів живності. А будинки так пошкоджені, що люди сумніваються, чи місто взагалі дасться відбудувати. Особливо страшно потерпіла Варшава в останніх двох днях облоги. Вулиці були завалені трупами.

ВІТОС УМИРАЮЧИЙ.

БУКАРЕШТ. — Вінценти Вітос, провідник польських людовців і колишній польський прем'єр, що як відомо, мусів утікати з Польщі і жив довгі роки в Чехословаччині, був ранений під Варшавою, коли помагав раненим. Вітос був у шпиталевім самоході, як трісла німецька бомба когось нього. Відомо, що бомби зломив йому хребетний стовп. Тепер умирає в якомсь галицькім шпиталі.

ЗАБИРАЮТЬ НІМЦІВ З ЕСТОНІЇ.

ТАЛІН (Естонія). — Забрані члени естонської землі в Коридорі й у Галічині. Житимуть у таких обставинах, у яких досі жили. Лікарі будуть далі практикувати, купці торгувати, а селяни управляти землею. Мешкатимуть у тих домах, що їх покинули поляки, які пішли за тими, що повтікали.

ОПИСУЮТЬ ПРИВИТАННЯ.

МОСКВА. — „Правда” описує день за днем ті „радоші”, з якими витяють усяди советський військовий. Тим разом описує прибуття советського кружляка і 10 менших кораблів, мабуть субмарин, до естонської пристані Талін. „Правда” підкреслює, як то витали советські кораблі нацистичні кораблі, що були в пристані, та як потім советські, нацистичні й естонські офіцери пили дружньо чай.

WITH EUROPEAN POWERS—IN AIR

МОДЕРНИЙ НІМЕЦЬКИЙ БОМБОВИК.

Кажуть, що Німеччина має таких великанів 800. Це на них покладається Гітлер, коли грозить, що як альянти відкинуть його мирові пропозиції, він скупає їх у кривавій купелі.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893.

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
by the Ukrainian Press and Book Company, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1914 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

В Канаді належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. "Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016.
4-0807.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ЯК РЕАГУВАТИ?

Ні нещастя, яке спадає на наших рідних в Європі, ні наші власні тут клопоти, непорозуміння чи тертя, не можуть спинити ні на хвилину тої нашої акції, що її ведемо вже віддавна у справі допомоги визволенню України. На нашу думку, ця акція не може бути припинена, ні не може слабнути. А коли сталося б інакше, то ми показали б себе дуже незрілим народом, політично невиробленим і незагартованим до довгої затяжної боротьби. Ми виявили б себе маловірами і шкода було б смерті отих наших героїв, що своєю героїською поставою бажали зробити наш нарід твердим і характерним. Та ми віримо, що так не є. Ми певні, що наша імміграція в дуже скорому часі прийде до себе і знову підніметься. І знову піднесе гордо й самопевно український незалежний прапор.

У такій хвилині, як та, що її переживаємо тут в Америці, треба нам якнайбільше розважних і запеклих у своїй вірі громадян, що силою свого авторитету, слова і діла додавали б іншим громадянам духа й відгання зневіри. У такім моменті, коли треба продовжити нашу політичну акцію на американському ґрунті й коли треба рятувати от хоч тих 250 наших дітей у Моджанах, що то є в нашій школі, але без усяких засобів, нам треба тепер таких громадян і такі організації, що були би прикладом, як нам треба поступати у такій хвилині. Віримо, що вони знайдуться. І то скоро. Ось тому з радістю підкреслюємо, що коли ми піднесли голос у справі фінансової допомоги нашій політичній акції в Америці, то зараз відзивався на це чи не найстарший віком передовий наш громадянин, Олексій Шарпунець з Шамокін, Па., довголітній головний касир і головний урядник У. Н. Союзу, і поспішив з своєю скромною жертвою. І заміне також те, що з далекого Вермонта зараз відзивався, як звичайно в таких випадках, наш „тихий, але ревний“ громадянин Іван Загоруйко й прислав негайно свою лепту на допомогу нашим бідним дітям у Празі. Згадуємо за те тільки тому, що знаємо, що таких ширих людей є в нас багато. І саме до них, до тих, що часто стоять оподалік від „політики“, звертаємося з покликом допомогти своїми жертвами зачинати нову акцію в справі дальшої допомоги українській справі.

Нам здається, що доперва тепер прийде до українській імміграції в Америці відіграти властиву, і то велику політичну роллю. Бо так складаються обставини, що поза рідними землями ще тільки тут в Америці буде можна боронити українську самостійність у такій спосіб, який відповідає справжнім інтересам українського народу. Ось тому треба вже тепер дбати, щоб принаймні не потерпіла на розгоні та наша скромна визвольна акція, яку ми досі вели. Ці справи повинні тепер розважити кожний з нас, кожна наша організація. І на це реагувати — словом, письмом і грошевою жертвою.

Польща на передодні розвалу**8. Взявля і паціфікують.**

Останній рік існування Польщі це був час перманентних паціфікацій, та арештовань у Галичині. Започалося від великого підйому, що перекопалося по краю в зв'язку з повстанням Карпатської України. В тій справі зазначалася така безкомпромісова розбіжність між офіційною державною політикою й українським народом як цілістю, що це поляків поважно затрівожило, бо вони побачили наглядно, що в критичній хвилині Польща на українців числити не може.

По проголошенні карпатської української держави підйом охопив прямо всіх, навіть тих, що здавалося відставили вже від українського публічного життя.

Сотки молоді перебралися через карпатський кордон, щоб служити Україні. В той самий час, Польща організує сотки бандитів - диверсантів, щоб непокоїти північні кордони Закарпаття.

Зачалися офіційно протималярські, на ділі ж і проти польської демонстрації „дослідно по всіх містах східної Галичини. Найбільші розміри прибрали вони у Львові, Стрию та Бережанах.

У відповідь на це приступила по містах польська вулиця до погромів українських установ; на провінції, особливо в повітах чистого революціонізованих, як Бережани, Підгайці, Стрий, Дрогобич та в інших, зачалися постійні паціфікації.

У Львові академічна польська молодь на очах поліції демолувала українські скелі, установи. Передовсім жертвою впала Українська Духовна Академія при вул. Коперника. З тої католицької установи повикидала католицько-народова молодь меблі, образи святих, книжки, подушки і т. д., що на вулиці Коперника спинено трамваєвий рух. Кілька склепів підпалили, спускаючи залізку при відході так, що склеповий персонал ледви уйшов вогневої смерті.

Державна влада прямо відмовляла всякої охорони. Де українські установи, як Провісита, Католицький Академічний Дім, Народна Гостиниця чи інші зорганізували самооборону, там впадала поліція і арештувала не напасників, але оборонців. Те, що діялося в столиці, були лиш частиною того, що діялося на провінції. Там, вже не цивільна людність, але правильні відділи війська,

поліції, пограничної сторожі чи „штельца“ плондрували установи, майно читальні невідомо палили. Нападали на приходства. Словом, цілий край держали під найлютішим терором. На всі скарги, чи навіть соймові інтерпеляції міністер, воевода чи староста все відповідало, що нічого про це не знає, не чує, не можна вишукати винуватців.

Але й у краю проявилася вже чинна реакція. Часи пасивного, зношення жорстокоствей (як 1930) тепер минули. В таких пов., як бережанський чи підгаєцький один поліцейський вже боявся входити до села. Денеде молодь зводила вже бід з поліцією. На просторах тих повітів всі польські орієнтаційні написи були постійно понижені. Народ питав провідних людей, чи не час уже явно зачинати. На силу треба було перекопувати людей про очайдушність якихнебудь явних виступів супроти технічних засобів окупантів.

Не треба хіба говорити, що взаємні були повні українських в'язнів, яких положення було жалюгідне. Польська держава, яку створили люди, що самі валялися по тюрмах, не знала різниці між політичним в'язнем і кримінальним. Інтелігентній людині відмовляли книжки, часопису, не говорячи про нше. В'язень не міг листа написати, бо вимагали писати по польськи.

Допити в'язнів це були тортури, яких навчилися польські каторжники на собі за часів польської неволі. Найбільші розміри прибрали арештування в липні та серпні, себто на передодні вибуху війни. В одні Львові в'язнено впродовж двох днів біля 200 людей з північ за зручну втечу трьох „заспаних“ уже націоналістів Гайваса і товаришів з львівської тюрми. Побіч націоналістів революційного напрямку всі лють звернулася теж проти католиків.

В самій тільки львівській єпархії в половині серпня сиділо в тюрмі 60 греко-католицьких священників та сотки молоді з українсько-католицької організації „Орли“, яких головою до виїзду за кордон був полк. Андрій Мельник. Такий похід, де священника та кількадесят сільських парубків, оточених поліцією з наїженими багнетами ведено вулицями Львова, можна було бачити ще в серпні, отже перед самою війною. Було це в той час, коли на західній стіні держави — як колись у біблійній Нініві — невидима

рука виписувала вже на Польщу присуд смерті: „Мане текель фарес“. І тепер у Польщі не було свідомості, що чейже в нутрі держави треба завести спокій, ідучи на уступства автохтонам тої землі. Та до цього не був спосібний „Комітет Порозумевавич“ надхнений своєвільством новочасного Яреми Вишневецького.

9. Спролетаризована інтелігенція підтримує вогни культурного життя.

Плян на знищення українського народу обіймав цілість життя народу — гетьота, починаючи від духової культури, кінчаючи на фізичній вегетативній української істоти. Галицька Україна на то була національно свідомою і небезпечною, щоби тут відразу можна було застосувати порядок з польського пашаліку чи навіть Волині. Тут поволі доведено українську інтелігенцію до повного спролетаризування, замикаючи перед нею всі варстаті праці. В останніх двох роках зовсім у дослівному значінні замкнуто українській інтелігенції доступ до державної служби, до шкільництва, до адвокатури, фармації, лікарського стану, до самоурядування, а навіть до польсько-жидівських підприємств. Кожний сільський писар мусів бути поляком. Український інтелігент, якщо не опинився в кооперації, то брався за власний бізнес; менше підприємчів або завсиди без капіталу сотками сиділи батькам на голові. Це зражувало селянина посилаючи дитину до школи і внаслідок того зачався шалений спадок фреквенції української молоді у школах при постійному зрості числа польської студуючої молоді, яка вчилася за високої стипендії з державних фондів.

Серед таких обставин українська наука ледви блимала, позбавлена молодих учених і підтримки з боку держави, тоді, коли для польської науки держава давала міліони.

Польська школа зневажена українською дітворою, радше ширила безграмотність. Організовані Прогресивні курси для неграмотних дорослих влада замикала. Перед розпадом Польщі сотки українських освітніх установ позаликали, натомість уже мало в котрім селі не було „здвиженого“, „дому людowego“, де звичайно помішувано польську читальню, штельця та польську охоронку. Звичайно під дім людюви забирали громадські площі, матеріял з громадських лісів та каменоломів. В Польщі існував обв'язок фізичної праці грома-

КЛОПІТЛИВЕ ПОЛОЖЕННЯ КАНАДІЙСЬКИХ КОМУНІСТІВ

I.

Канадійські комуністи українського походження знайшли справді в дуже невідповідному положенні. У липні чи серпні б. р. вислали вони були делегацію з 3 своїх визначних членів до польського генерального консула Павліці, яка зложила йому клопотобно й обіцяла від своїх членів боронити цілості границь Польщі перед воюючим нацизмом. Консул прийняв делегацію з отвертими руками й обіцяв передати їхню заяву польському урядові. Тепер Гітлер враз з Сталіном порушивши границі Польщі, поділивши її між себе і нашим доморослим комуністам не лишається нічого іншого як бути послідовними й їти боронити границь Польщі не лиш перед воюючим нацизмом і Гітлером, але теж і перед воюючим з Польщею комунізмом і Сталіном. Будемо бачити, чи каліоні долярів на ширення руйнуючої комуністичної роботи Советської Росії.

Також, на внесок радного Бельфора, вичеркнено комуністичного радного С. Смита з усіх комісій міської ради, щоб його приневолити уступити з міської ради.

ня: записатись до організації чогося польського легіону. А тоді треба буде боротись також і з Сталіном й червоною армією, бож вони порушили границі Польщі.

II.

Хочуть заборони комуністичної партії.

Торонто́нський міський радний Д. А. Бельфор поставив на засіданні міської ради внесок, щоб рада просила домініанський уряд про заборону комуністичної партії в Канаді і щоб провідників комуністичної партії інтерв'ювати. Через інтерв'ювання тих провідників, на гадку радного Бельфора, положиться кінець шпигунській системі Советської Росії в Канаді і перерветься зносини канадійської комуністичної партії з головною комуністичною кватирою в Нью Йорку, що видавала міліони доларів на ширення руйнуючої комуністичної роботи Советської Росії.

Також, на внесок радного Бельфора, вичеркнено комуністичного радного С. Смита з усіх комісій міської ради, щоб його приневолити уступити з міської ради.

В СПРАВІ ЗАПИТІВ ПРО РОДИНУ І ЗНАЙОМИХ НА ВОЄННІМ ТЕРЕНІ

Уже була згадка в нашій організації про те, що можна при помочі Американського Червоного Хреста дістати без грошевої витрати інформації про рідню чи знайомих, що опинилися на землях, які являються тепер воєнним тереном. Щоправда, буде тяжче добути ті інформації на терені, що є під Советами, але можливо, що й з Советами буде можна наладити відносини і такі відомості, хоча дуже короткі, діставати. При тому звертаємо увагу на те, що коли хто хоче розвідати про тих, що є громадянами Злучених Держав, або тільки тими, що тут перебували, а виїхали „перміт“, то треба подати точно такі дані: повне ім'я і

назвище пошукуваної особи, зазначення, що особа є американським громадянином, або має дозвіл на виїзд до Злучених Держав (re-entry permit), точні дані про вік пошукуваної особи і якого полу, остання адреса цієї особи (чи осіб) у Злучених Державах, остання адреса в Європі, назва корабля, яким ця особа виїхала до Злучених Держав, до Європи, відношення шуканого до цієї особи, якої пошукується (сестра, брат, батько, мати, знайомий і т. п.), а вкінці трішки подати ще адресу тої особи, що пошукує, та її заяву, чи є американським громадянином, згідно громадянкою.

сотки читальних домів, обходячи часто право, бо дозволи будови читальні мусів дати аж воевода і в засаді трудно давав. Читальні, засоблені в добрий радіовий апарат (особливо від часів Карпатської України) та добру бібліотеку, не були вже рідкістю; з української читальні алькоголі майже зовсім прогнані. (Далі буде).

Каміль Лемоніє.

СТРІЧА

У той тихий та лагідний літній вечір на терасі вілли нас було шестеро молодих, здорових, веселих людей. Ми курили, сміялися, розповідали ріжні небилиці.

На лаваді перед бальконом скреготали комахи, з землі підіймалися хмаринки теплих пахощів, іздалека доходили звуки пісень і музики.

Нараз роздався гавкіт собаки, а за кілька хвилин появилася Віріоль, що приїхав останнім поїздом. Ми закурили цигара, що вже були погасли, склянки проти знову помандрували довкола стола, а жарти та сміхи відновилися з новою силою. Та Віріоль виглядав якось дивно. Хтось з сміхом запитав, що його певно перетримали в якійсь любовній пригоді.

Ми всі зраділи, що мали нову причину для сміху та стали просити приятеля, щоб розповів нам, що йому при- трапилось.

Віріоль дотого не хотів, та вкінці усміхнувся та спитав, чи

ми обіцяємо, що нічого нікому не скажемо. Потім став розповідати:

— Сьогодні вранці я щойно висів із корабля в пристані, як почув, що хтось торкає мене за плечі.

— Перепрошую дуже, — озвався кременний бородастий мужчина, коли я обернувся — чи не будете ви Жорж Віріоль?

— Так, це я — відповів я, трохи здивований цим питанням.

— Коли так, то ходи, хай тебе обійму!..

І несподівано кинувся мені на шию та став стискати мені лопатки і груди так завзято, як совісний пекар місить тісто.

— Даруйте, даруйте, — простогавав я — що таке, в чому річ?

— Що це ти такої співаєш мені: „ви“, „ви“? Таж я Пажіньєль.

— Пажіньєль, ти Пажіньєль?

Хвилиночку опісля ми стали обіймати один одного, як справжні приятелі з дитячих літ, що не стрічалися п'ятнадцять літ.

— Що ти робиш тепер? — спитав Пажіньєль після першого розшедрення.

— Як бачиш, нічого надзвичайного, та що таке?

— Коли так, то їдь зараз до мене! Згадаємо давні часи. Пригадаєш собі, як ти раз вбив мене?

— А ти кинув у мене торбиною з книжками.

— А ти вдарив мене черевиком по голові...

— О, ми ще згадаємо все те. А покищо сядемо, ось мій візок, я вертаюся з ловів. Дома будемо за яку годину. Я тебе зазнайомлю з моєю жінкою.

— А, з жінкою? Коли так, то ні. Бачиш, як я зодягнений. Сорочка зім'ята та вже й нечиста.

— Дурниці, дурниці, я тобі дам сорочку тай! взагалі все, що треба. Таж ми однаково-го росту. Як прийдемо, я тебе просто переведу до моєї убірної кімнати, щоб ти переодягнувся.

Я згодився. За яку годину коні трухнем привезли нас до його гарної вілли.

— Ось ми й дома, — озвався Пажіньєль. — Ти маєш ще годину часу, щоб вмитися, відсідітися та переодягтися.

Він перевів мене до убірної

кімнати, отворив шафу та сказав:

— Ось білля, ось мило, кольонська вода, перфума, ось одячне пам'ятки, що обідаємо в п'ятій годині.

Лише ті, що зробили більшу дорогу серед куряви, можуть оцінити, яке то здволення пустити на себе струю холодної води, яка добиралася до волосся, вух, носа, ласкоче, летіть по спині, змиває пил і піт. Я пустив сильну струю, а щоб не замочити штанив і білля, роззягнувся зовсім. Бо й чого було вважатися серед чотирьох стін?

За якої пів години я глянув на годинник, я мав ще пів години часу.

Я вибрав сорочку ніжно-голубу з цвітками, розложив її та стряс, щоб розложився складки, розпрістер над головою та...

Тай так і остався з піднятими руками та сорочкою на голові в такому положенні, в якому була Лотова жінка, коли почула, що перемінюється в стовп соли.

Пажіньєль, як виходив, видно не затер дверей, бо я почув, як ударили двері та бистрі жіночі кроки, сміх і шест

шовкової суконки стали наближатися до мене. Що робити? Я, самособою, міг опустити сорочку вдлі і накрити так що частину тіла, яка була не закрита. Та тоді я конче мусів би випростувати голову, що вівсім не входило в мої плани й інтереси.

Поки такі думки стрілою пробігали мені по голові, шест шовку приблизився зовсім до мене, легонькі черевички постукували довкола мене, я чув навіть запах перфуми.

Та нараз я почув сміх, ніжний, наче срібний дзвіночок, сміх гарної жіночки.

Ніщо не побуджує героїчних настроїв і поступків так, як критична обставина.

Я став стрясати над головою сорочкою, що закрила мені очі та майже цілі груди, став розмакувати тим проклятим дзвіночком у мене над головою — нібито тому, щоб скорше присилувати її опасті мені на плечі. Легкий теплий вітерець лоскотав мені плечі, я ввесь дрижав, наче в лихоманці.

В цюж хвилину маленька, але видно пухленька, рука хляснула мене тричі понижче

спини, а чудовий жіночий голос покотився реготом:

— Го-го, я думала, що ти похудиш на ловах, а тимчасом показується зовсім навпаки...

Холодний піт виступив мені на всьому тілі, я став робити розпучливі спроби, щоб присилувати сорочку впасти, згорла мені проти моєї волі влетіли звуки в роді „гі-гі-гі“, „гу-гу-гу“. Положення стало розпучливе, я чув, що мое тіло почервоніло та що по ньому пробігають мурашки. Один момент мені вже навіть хотілося кинути прокляту сорочку на землю та показати жіночі моє лице, що певно в цій хвилині похоче було на Медузину голову. Та рівночасно я відчував, що я не всил виконати цієї героїчної постанови.

Ногі мені підкошувалися. Ще трохи і я впав би на долівку, наче достигла грушка.

Та в цюж хвилину Провидіння зжалілося надо мною. Знадвору нараз почувся Пажіньєль голос:

— Люстю, Люстю...

Легонький скрик: „Ах, Боже!“ скок до дверей, бистрий стукіт у снігах... і я, нарешті, міг надігнутися сорочкою, вже й докору від поту.

Я вмиг надягнув штани та став наслухувати.

— Якеж це, ти тут! — почувся голос відклявся із долу. — То тоді...

Рівночасно мужеський та жіночий голос, а потім гримкий сміх. Це сміявся Пажіньєль. А йому товаришів жіночий сміх — ах тієї самої, від котрої я щойно дістав кілька ляпанців.

Товариші, ви певно розумієте, що я готов був провалитися крізь землю, втікати до Америки, шезнути навіть.

Та немилосердний дзвінок, що дзвонив до обиду, присилував мене зійти наді. Пані Пажіньєль показала гарненькою чорнявою, повненькою, з чудовими ямочками на шовкових рученьках.

Самособою, вона вдала, нібито стрічається з мною вперше, однак, панове, треба було бачити її лице, а головноріч очі.

Словом, із того часу минуло вже кілька годин, а я ще чую ті ляпанці.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО

В ЧЛЕНІ УКРАЇНСЬКОГО

НАРОДНОГО СОЮЗУ.

• 3 ДНЯ •

В РОЗПІТ.

Наш загальний декоди грішити тим, що в критичних хвили-нах, коли треба для провоту сильної моральної піддержки, розбігається на всі сторони, немов курчата перед яструбом, і не виявляє своєї твердості так довго, доки грозить яка-небудь небезпека.

А фактично повинно бути навпаки: коли все гаразд, коли нема ніякої загрози для якоїсь організації, чи цілої суспіль-ності, широкий загальний може трактувати деякі речі легко, адаючись на своїх провідників, що вони всьому лад знайдуть. Колиж наступить потрясіння і звідкись, немов шуліка, по-явиться загроза для нашого життя, то саме тоді широкий загальний повинен держатися свого і замість розбігатися на всі сторони, повинен горнутися до своїх організації, до свого провоту і разом з ним шукати виходу з ситуації.

ЦЕ ПРИКМЕТА СИЛЬНИХ НАРОДІВ.

В той спосіб поступають ті народи, що зуміли створити сильні держави, сильні циві-лізації. В критичних хвилинах вони не ховаються по закумар-ках, а виходять на майдани, виставляють віча, дискутують, розбирають небезпеку, що навістила їх збірне життя і шукують причин та шляхів, як ту небезпеку уникнути та виплисти на чисту воду.

Бо від небезпеки ніхто не сховається на своїм домашнім закумарку. Небезпека напе-ред розчавить тих, що висуне-лі найдалі на фронт, а опісля здибав кожного окремо на йо-го рідному подвір'ячку.

Коліс наші селяни у Вели-кій Україні не дбали, що „там у місті революція, до нас на село вона не прийде“, думали вони. Але вчасом вона таки прийшла і на їх село, а навіть присілок і хутір, що стояв со-бі самітенько десь у глибині лісу. І там революція, чи кра-ще, висіди цієї революції, знайшли наших людей і гірко вони кляли опісля свою долю, що в класний час не виїхали небезпечі назустріч, а чекали, аж вона до них прийде.

НЕБЕЗПЕКУ ТРЕБА ЗУСТРІ-ЧАТИ.

Коліб український широкий загальний взяв був собі до серця ту боротьбу, що велась між ріжними революційними стру-ями по містах і котрусь із них, що припадала йому найбіль-ше до серця, цілою силою під-держав, то опісля не мусів би опускати своєї загороди, сво-єї потом політичній нивки і під тавром „куркуля“ мандрува-ти на Сибір, чи ставати мо-дерним невеличком у „колек-тиві“. Він був би жив до нині щасливо, робив би ті ре-чі, що справляють йому задо-волення і шляхом громадян-ських прав вибирав би собі таку адміністрацію, що йому до вподоби.

Сильні народи передбача-ють заздалегідь небезпеку і не ховають голови в пісок, не-мов струси, а йдуть їй на-зустріч. Ідуть боротися з не-безпекою на таких побовиші, як для них вигідне, а не ждуть, аж вона заступає їх у такий кутку, в якому вони вже не встигали ставити опору.

ПОМІЧ СТАРОМУ КРАЄВІ.

Під грошевим оглядом на-ша еміграція в Америці вияви-ла супроти старого краю ве-лику жертовність і тим заслу-жила собі гарну сторінку в історії визвольних змагань у-країнського народу.

Але поміч нашому придав-леному народові не обмежуєть-ся тільки безпосередніми ви-сідками грошевих жертв. Ця

поміч повинна проявлятися та-кож в іншій формі. Під су-часну пору головню в формі пропаганди й активної політи-ки тут за границею. Ми жи-вемо в таких положенні, що можемо цю пропаганду й ак-тивну політику вести в демо-кратичних державах. Не всі у-країнці можуть це робити. То-му на нас спадає тепер вели-чезна історична місія, засту-пати наш нарід і його націо-нальні змагання перед демо-кратичними державами й до-казувати їм, що в інтересі рів-новаги потуг, в інтересі стало-го миру в Європі й у світі, по-трібно, щоб була створена велика, могутня Українська Держава, яка рівночасно пар-алізувалаб московський і ні-мецький імперіалізм.

Це наша тут історична ро-ля, яку ми мусимо виконати. А теперішній уклад міжнарод-ніх сил, зокрема союз Німеч-чини з Сопетамі, дуже облек-шує наш цю роботу.

ЗАГАЛ МУСИТЬ ПІД-ДЕРЖАТИ.

Але наш український загаль-мусить у тому напрямку під-держати своїх провідників. Са-ме в теперішню хвилину, ко-ли треба натрапляти на різні перешкоди з боку чужих і своїх, український широкий загальний не сміє розбігатися, а повинен і мусить держатися разом, сходитися на наради, вдумуватися у положення, раз-ом знаходити шляхи до кра-щого та піддержати справу фі-нансово.

Без того наші громадянські справи завмруть. Провідники сили й енергію черпають в ентузіазмі нас. Наш загаль-мусить сповнити те, що до ньо-го належить.

ВИДАННЯ ЧАСОПИСІВ ЧУЖИНЕЦЬКОЮ МОВОЮ

Бразилійські часописи по-містили отсю телеграму: „Ріо, 28.7. (А. Б.). — На збо-ранні, що відбулося вчора по-полудні в кабінеті міністра справедливості при участі представників німецьких часо-писів з Ріо і Сан Павло, а та-кож італійських і польських столиці і інших місць держа-ви міністер п. Франсіско Кам-пос розмовляв дуже сердечно з чужинецькими журналістами та потвердив їм розпоряд-ження уряду, що часописи, видавані чужою мовою, ма-ють, почавши від 10-го серп-ня, поміщувати також пере-клади португальською мовою своїх передовиць і міжнарод-ніх коментарів.

„По довшій вимині думок міністер п. Франсіско Кампос рішив, що задані часописи ма-ють виконувати повище розпорядження ступнево, при-чім вступні статті (передови-ці) і міжнародні коментарі з відносини перекладами ма-ють поміщуватися вже від те-пер“.

РІЗДВЯНІ КАРТКИ

Замовляйте, тепер різдвяні картки, поки ще є добрий вибір.

Кожного року деякі замовлення приходять в останній тиждень перед Різдвом. Тоді почта заванеза різдвя-ними посилками і тяжко, щоб кар-тки були одержані на час. Не чекайте до останньої хвилини, але замовляйте тепер, щоб бути певним, що бу-дете мати ці гарні картки на час.

Книжкові картки з віршом на Різдво 5 ц.

Нові українські картки, з колір-ними зображеннями без видруку-ваних різдвяних поздоровлень, надаються на різдвяні картки, особливо до американців 5 ц.

Ми платимо пересилку. На С.О.Д. не висилається. До замовлення тре-ба залучити належність. Виразно за-значити, якого роду картки Вам ви-слати.

„SVOBODA“ 81-83 Grand St., P. O. Box 346 Jersey City, N. J.

УБИЙНИК З МИЛОСЕРДЯ.

38-літній ньюйорчанин Льюїс Ропуаль каже, що він убив свого сина, 13-літнього Реймонда, з милосердя, бо він був несповна розуму. Направо від нього де-тектив.

Т. ШЕВЧЕНКО І ІНШІ УКРАЇН-СЬКІ ПОЕТИ В ПЕРЕКЛАДІ МАДЯРСЬКОЮ МОВОЮ

„Літературна Газета“ (ч. 23) подає, що мадьярський поет-комуніст Анатоль Гідаш, який знайшов собі нову батьків-щину в СССР, приступає до перекладу творів Т. Шевченка мадьярською мовою. Сам Н. Гі-даш у статейці під заголовком „Перекладає Шевченка“ (в то-му ж ч. 23 „Літер. Газети“) з цієї нагоди пише:

„До думки перекласти Шев-ченка я прийшов не випадко-во. Вже давно я шукав у літе-ратурі письменника, співзвуч-ного угорському революційно-му клясикові Петефі, якого твори в перекладі російською мовою я редагую. Петефі, од-ин із найвидатніших письмен-ників, що згинув 26-ти років у 1848 році від козацької кулі армії Паскевича, яка придуш-вала повстання в Угорщині. До перекладу Шевченка особ-ливо мене спонукало й те, що буржуазні газети Угорщини та інших капіталістичних країн використали роковини Шев-ченка для наклепів на Радян-ський Союз.

„Важливим моментом для перекладу Шевченка, — пише далі А. Гідаш, — було й ба-жання познайомити мадьяр-ського читача з найбільшим представником української кля-сики й від нього поступово пе-рейти до перекладів сучасних письменників. Скажімо, в плані моєї роботи є навіть перекла-сти Тичину, Бажана, Первомай-ського й Рильського.

„Гнівна поезія Шевченка ду-же важлива для революційної-зації угорських трудящих, о-собливо тепер, коли німецький фашизм заносить свою руку над багатьма народами.

„Насамперед повинен під-креслити, що я вже опановую українську мову. В перекладах Шевченка мене консулює тов. Первомайський.

„Після Шевченка гадаю про-вести роботу (?) над органі-зацією в пуску антології у-країнських радянських поетів“.

Отже Тарас Шевченко ма-дьярською мовою. Як би не ті-шили нас нові переклади Шев-ченка, „гнівної поезії“ чужими мо-ами, проте до пере-кладу А. Гідаша ми мусимо по-статися з рідкою обереж-ністю. З якою „нестриманою страстю“, як повідомляє „Літературна Газета“, вики-каючи бую оплесків“, не ви-голошував А. Гідаш перед у-країнськими письменниками в Києві свого перекладу Шев-ченкового „Заповіту“, — ми боїмося, що нашого Кобзаря збирається Гідаш дати угор-ському читачеві у відповідних переспівах і „перелицюванні“, вгідно з інструкціями, одер-жаними від „улюбленого вожд-я тоз. Сталіна“ й приставле-ного до перекладача „консуль-танта“ Первомайського. Не дурнож общію Гідаш творами українського Кобзаря регабілі-тувати Радянський Союз перед наклепами, що їх „зробили буржуазні газети“ Угорщини,

й уже заздалегідь збирається лякати „мадьярським“ Шевчен-ком „німецький фашизм“.

А. Гідаш — автор збірок поезій, присвячених мадьяр-ській комуні, п. з. „На землі контрреволюцій“.

М. Костишин.

АЯ, БРАТЕ: ЗІЙШЛО СОНЦЕ (!?)

Повіяло страхом по- По чужому полі, Чорним крилом засягнуло Наш край у неволі. Грали, грали гавініші, Тріскали гранати, Ріпні села пожарищем. Стали прибирати. Зажурлила Україна, Сирота небога, Що то її окружила Чужа перемога. Тут німота, там азійська Орда надліпала, Що під Москву безбороний Чужа край підбила.

З вітром відкум ген несеться Про ту годоту, Як змагає довершити Юдину роботу. Як підносять клич братерства Про волю, „спасіння“. А таємно закріплюють Дике володіння.

Крають земські простори, Щоб тим доказати, Як то Москва милосердно Дає благодать.

Щоб ми прихилили На свої стосунки, Потім сміло з куркулями Зроблять поразки. Прирвляють на уздечці З міню такою, Що сталісь зійшло сонце Над Галичину.

Зійшло сонце? Ая, брате, Зійшло у неволі. Купається у червоній З крові авреолі.

Придивися! Що у горі! Не, астралю ляхові, Москва руки простягає На ті установи.

Які долі там же храми, Що дощі осталися, Де то польські окупанти Не доруйнували.

Певно з них будуть станиці, Чи кіна просторі, У нигіляти примістяться Раю директори.

Там будуть свою ідею Молотом татити, Щоб визволені живі рухи В народі добити.

Ні! Не бують, не вируть з серця Наші живі перли, Хоч торгують диктатори, Ще їх не пожерли.

Хоч покряляв землицю, Теє нераз було, Та вороже панування Воюєм спалахнуло.

Так і цей наїзд насильний Теж вітри розвіють, А за нашу шкуру пакти В вогні спопеляють.

3 МУЗИКИ.

Успіх п. Р. Придаткевича.

Фільгармонічна орхестра в Рочестері, Н. Й., під управою д-ра Говарда Гансона, сла-вного американського компо-зитора і диригента, в порозу-мінні з університетом Істмана, повідомила п. Романа Придат-кевича, відомого українського музику, професора музики і композитора, що його „Суйта (низка творів) для орхестри буде виконана підчас цього річного „Симпозіону Амери-канської Музики“. „Симпо-зіон“ — це кількадечне му-зичне свято, яке відбудеться в Рочестері в днях 24, 25 і 26 жовтня ц. р. Виконання цієї композиції проф. Придаткеви-ча, над якою він працював кілька місяців, буде також пе-редаване й через радіо.

НОВІ ПРИПИСИ ПРО ЗАБЕЗПЕ-ЧЕННЯ НА СТАРІ ЛІТА

(Питання і відповіді)

Питання: Я вже старий чоловік, але дальше пра-цюю за малу плату. Яка сума мусить бути вписа-на на мій кредит титулом заробітків, поки зможу ді-ставати пенсію старих літ?

Відповідь: Якщо ви по-чали працювати, скажім, у січні 1939 року і будете продовжати працю по кі-нець червня 1940, та коли заробите впродовж того часу щонайменше \$300, то будете управнені до пенсії старих літ, очевидно коли вам скінчиться 65 років життя.

Питання: Мені минуло 65 років життя ще в груд-ні 1937 року. Колиб я те-пер дістав працю, то чи буду управнений до одер-жування місячної пенсії від федерального уряду?

Відповідь: Так, пенсію будете діставати, але як будете працювати щонай-менше 18 місяців на такій роботі, яка підлягає зако-нові соціального забезпе-чення з 1. січня 1939 року.

Питання: Мені буде 65 років життя в січні 1940 року. Заробляю по \$75 місячно, працюючи як звичайний робітник стало від 1936 року. Моя жінка один рік старша від мене і займається працюю вдо-ма. Я не можу діставати стейтової пенсії, бо меш-каю у власній домі. Чи мо-жу числити на федераль-ну пенсію?

Відповідь: Якби ви пе-рестали працювати, то-чавши від січня 1940 року, можете діставати місяч-на по \$23.77. Крім того ваша жінка буде управне-на діставати місячно по \$11.58, так, що ви обоє з жінкою можете дістава-ти кожного місяця разом по \$35.35.

Питання: В лютім цього року мені скінчилося 65 років життя і я дістав не-велику одноразову суму з фонду соціального забез-печення старих літ. Чи мо-жу діставати місячну пен-

Відповідь: Так, можете діставати, але як будете дальше працювати і ваші кредити з заробітків бу-дуть відповідати припи-сам закону відносно мі-сячних бенєфітів. У такім випадку попередньо одер-жана сума буде відтягнена від будучих місячних пен-сій.

Питання: Один чоловік працює тут постійно від 1936 року, заробляючи пересічно по \$100 місячно. На випадок його смерті скільки бенєфіту буде ді-ставати його жінка і діти?

Відповідь: Вдова діста-не по \$19.31 місячно, а кожна дитина є управне-на діставати по \$13 мі-сячно аж до осягнення 18 року життя.

Питання: Чи це правда, що тільки американські громадяни є управнені до федеральної і стейтової пенсії на старі літа?

Відповідь: Це правда, але це буває тільки у біль-шості стейтів. Федераль-ні закони забезпечення на старі літа не роблять ріж-ниць між громадянами і чужинцями.

Питання: Як-треба об-числити ті суми, які обез-печений робітник буде ді-ставати титулом місяч-них бенєфітів, коли пере-стане працювати по скін-ченні 65 року життя?

Відповідь: Місячні бе-нєфіти вносять 40% від перших \$50 пересічної місячної платні, а в додатку 10% від дальшої суми аж до максимальної місячної платні \$250. До того ще рахується один відсоток від кожного року, коли робітник був забезпечений.

Питання: Чи вклада на соціальне забезпечення буде піднесена 1940 року?

Відповідь: Ні. Один від-соток такси від заробітку, до котрого підприємець від себе теж додає один відсоток, буде платний упродовж 1940, 1941 і 1942 року.

Питання: Мені вже 62 роки життя і я не жона-тий, але вдержую старень-ку матір. Якби я помер, то чи моя мама дістане пенсію?

Відповідь: Ваша мама буде управнена діставати половину тої суми, яку ви малиб право самі діста-вати.

Питання: Я дістав карту соціального забезпечення 1937 року, але кілька раз-ів змінював своє занят-тя. Не знаю, чи всі мої за-робітки записано на мое konto. Як можна це про-вірити?

Відповідь: Заряд Соці-ального Забезпечення ра-до уділить вам інформа-ції про ваші кредити за роки 1937 і 1938, за що нічого не платиться. Для тої цілі можна дістати відповідну апликацію в я-кімнебудь бюрі заряду Соціального Забезпечен-ня.

ФЛІС.

В. КРИВИЦЬКИЙ, бувший большевицький висо-кий урядовець, сказав коміте-тові Даеса, що Сталін розстрі-ляв 35,000 офіцерів.

АМЕРИКАНСЬКИЙ АМБАСА-ДОР У РОСІЇ.

Лоренс Стейнгардт предло-жив Росії домагання Америки, щоб Росія не нищила Фінлян-дію.

ШКІЛЬНІ КНИЖКИ

КУПІТЬ ІМ ПОТРІБНІ КНИЖКИ!

Не досить післати дитину до школи. Треба їй ще дати книжки, без котрих вона не може навчитися читати, а потім книжки, щоб заохотили її читати.

Ось Вам вибір таких книжок для дітей:

ДРУГА КНИЖЕЧКА (читанки для 2. класу) М. Матвійчука 50 ц.

ТРЕТЯ КНИЖЕЧКА (читанка для 3. класу) М. Матвійчука 60 ц.

ЧЕТВЕРТА КНИЖЕЧКА (читанка для 4. класу) М. Матвійчука 75 ц.

ШКІЛЬНИЙ СПІВАНІК у двох частях. Зладив Ф. Колесса 75 ц.

СПІВАЙМО, збірничок пісень на два голоси для шкільної молоді. На весняне свято пісні. Зладив Ф. Колесса 20 ц.

ЗБІРНИК НАРОДНИХ ПІСЕНЬ. В укладі на три голоси для ужитку шкільних хорів. Зладив Ф. Колесса 60 ц.

СПІВАНІК для дітей дошкільного та шкільного віку. Зладив Михайло Гайворонський 30 ц.

МАЛИЙ БАНДУРИСТ, збірка пісень для дітей. Підібрав і впорядкував Михайло Таранько 20 ц.

ДИТЯЧІ ЗАБАВИ, зібрав і впорядкував Михайло Таранько. Містить гарні забави і пісні для дітей з музикою до пісень 35 ц.

СЕРДЕЧНИЙ ВІНОЧОК, вязанка святкових ба-жань для українських діточок. Зміст: Бажан-ня на іменини або уродини, на Новий Рік, на Великдень, на Різдво, на Свято Матері. Також декламації на Свято Матері. 30 ц.

МАЛА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ, І. Крип'якевича 15 ц.

МАЛИЙ КАТЕХИЗМ християнсько-католицької релігії. Уложив о. Іван Рудович 35 ц.

БІБЛІЙНІ ОБРАЗКИ. Перші початки науки релі-гії. о. С. Біленький. Ілюстровані 35 ц.

ХРИСТІАНСЬКО-КАТОЛИЦЬКА НАУКА ВІРИ в біблійних оповіданнях для дітей. о. С. Бі-ленький 50 ц.

ДЛЯ УЧИТЕЛІВ:

МЕТОДИКА правописних і словесних вправ з додатками: диктати, зразки говірок і спис висловів. Практичний підручник для вчите-лів і кандидатів учительського знання. Зла-див д-р Кость Кисілевський 65 ц.

МЕТОДИЧНИЙ ПІДРУЧНИК до навчання пе-рших початків українського письма. Зладив М. Матвійчук 75 ц.

Замовлення слати:

„SVOBODA“

P. O. Box 346 Jersey City, N. J.

НЕ ЗНИЩАЛИ НАС І НЕ
ЗНИЩАТЬ!

Парижське „Українське Слово“ беручи під увагу те, що польські війська наближаються до української території й догадуючись, що готують якусь умову Гітлера з Сталіним щодо тих земель, піше між іншим таке:

„Як із одного боку мусимо бути приправлені на найтрагічніші несподіванки, так із другого пам'ятаймо: є відомо, коли йде напро. про Англію, то вона завжди програвала поодинокі битви за винятком — останньої. Подібно ми, українці, досі програвали поодинокі бої за наш національно-державний ідеал, але ніколи не вважали, що програні бій (це наш останній бій). Війна, що оце почалася, може бути дуже довга, а воєнна частка може бути змінна. Тому треба саме сьогодні вже сказати собі: ми можемо понести не одну поразку й зазнати не одну невдачу; але не сміємо цим зневірюватися, бо остаточно перемога таки нам запевнена, коли тільки не спроне віримося нашому національному ідеалові; коли не перестанемо вірити в самих себе й наш великий нарід, коли не опускатимемо рук і коли за здійснення заповіту наших предків не заперестанемо боротися хочби й з пекельними силами. Не забуваймо ні на хвилину в цьому тяжкому часі, що накладає на нас важкі обов'язки, що дух завжди пермагає матерію, а насильство завжди є короткотривалим: ніхто ще не самий грубий фізичний силі не побудував нічого тривалого, і не вдається не також і сьогодні нікому. Можемо сьогодні повторити те, що сказали ми вже раз давніше, рахуючись тоді з можливістю розвитку подій до кінця цього року: „Сила, а точніше надзвичайна сила, може накинута нам знову факти без нашої згоди й проти нашої волі. Та, Богу дякувати, сидимо на наших землях непорушно від довгих тисячоліть. Уже не раз на нашій землі приходили германи й — відходили. Не знищили нас монголи, тунгуси й татари, ні давня шляхетська Польща, ні царська Московщина, а навпаки пережили ми й бачили ми упадок усіх цих потуг, що були колись такою пострахою Європи, а деякі то й цілого світу. Не знищили нас також большевицьке євразійство во своєму системі терору й насильства; навпаки, це ми підточуємо цього колючого й коли не ми самі завдамо йому смертельного удару, то станеться це все таки завдяки нам“.

Парижське „Українське Слово“ беручи під увагу те, що польські війська наближаються до української території й догадуючись, що готують якусь умову Гітлера з Сталіним щодо тих земель, піше між іншим таке:

„Як із одного боку мусимо бути приправлені на найтрагічніші несподіванки, так із другого пам'ятаймо: є відомо, коли йде напро. про Англію, то вона завжди програвала поодинокі битви за винятком — останньої. Подібно ми, українці, досі програвали поодинокі бої за наш національно-державний ідеал, але ніколи не вважали, що програні бій (це наш останній бій). Війна, що оце почалася, може бути дуже довга, а воєнна частка може бути змінна. Тому треба саме сьогодні вже сказати собі: ми можемо понести не одну поразку й зазнати не одну невдачу; але не сміємо цим зневірюватися, бо остаточно перемога таки нам запевнена, коли тільки не спроне віримося нашому національному ідеалові; коли не перестанемо вірити в самих себе й наш великий нарід, коли не опускатимемо рук і коли за здійснення заповіту наших предків не заперестанемо боротися хочби й з пекельними силами. Не забуваймо ні на хвилину в цьому тяжкому часі, що накладає на нас важкі обов'язки, що дух завжди пермагає матерію, а насильство завжди є короткотривалим: ніхто ще не самий грубий фізичний силі не побудував нічого тривалого, і не вдається не також і сьогодні нікому. Можемо сьогодні повторити те, що сказали ми вже раз давніше, рахуючись тоді з можливістю розвитку подій до кінця цього року: „Сила, а точніше надзвичайна сила, може накинута нам знову факти без нашої згоди й проти нашої волі. Та, Богу дякувати, сидимо на наших землях непорушно від довгих тисячоліть. Уже не раз на нашій землі приходили германи й — відходили. Не знищили нас монголи, тунгуси й татари, ні давня шляхетська Польща, ні царська Московщина, а навпаки пережили ми й бачили ми упадок усіх цих потуг, що були колись такою пострахою Європи, а деякі то й цілого світу. Не знищили нас також большевицьке євразійство во своєму системі терору й насильства; навпаки, це ми підточуємо цього колючого й коли не ми самі завдамо йому смертельного удару, то станеться це все таки завдяки нам“.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА“.

Визначні члени „футболової“ дружини університету Нотр Дам.

ДЕКРЕТ У СПРАВІ НАЦІОНАЛІЗАЦІЇ

Президент бразилійської республіки підписав декрет, у якому подається спеціальні приписи щодо націоналізації уроджених у потомків чужинців Бразилії.

Згідно з цим декретом, всі уряди є зобов'язані вживати відповідних заходів, щоб успішно помагати повній націоналізації потомків чужинців, осілих у державі.

Націоналізація маєтись переводити всіма можливими способами, як то через школу, вживання краєвої мови, пізнання історії Бразилії, організування патріотичних товариств і т. п.

Національна Іміграційна Рада має стежити, щоб імігранти тої самої народності в однім стейті або взагалі в однім районі не осідали, не допускати, щоб чужинецькі товариства закуповували більші або й менші скількості землі та в цей спосіб творили більші земельні посілости.

Рада має не допускати, щоб у колоніальних смугах посілости бразилійців переходили жінкою...

в чужинецькі руки.

Іміграційна Рада має обов'язок контролювати околиці чужинецької колонізації, переводити вразі потреби тайні інспекції, а також мати нагляд над чужинецькими агентами, що відвідували би смуги колонізації.

В середніх школах мають бути зорганізовані військові підготовні курси.

Жадна школа не може бути ведена чужинцями, з винятком припадків, виразно дозволених законом.

Вживання чужинецької мови в публичних установах під час військової служби та в казармах заборонено.

Наші діти.

Мати вибила малого Юрчика тому, що він поспував нову забавку. Коли батько вернувся додому, застав Юрчика заплаканого.

— Що сталося, синочку? — питає батько.

— Ах, — відповів Юрчик, — я мав страшну сцену з твоєю жінкою...

НОТИ ГАЙВОРОНСЬКОГО

СОНАТІНА на скрипку і піано, у трьох частинах \$1.00
Д-р В. Баранський („Жінка“, ч. 13-14): „Сонатину Гайворонського треба повитати не тільки як один з найкращих творів нашого композитора, але й як цінне збагачення скрипкової літератури. Основні прикмети: свіжість інвенції, прозора і зв'язка форма, мелодійність та багате але непереладане опрацювання фортепіанової партії“.

КАНТИ із Почайського Богословника (1792 р.) на мішаний і однорідний хор \$2.00
„Правда“ (тижневик, ч. 18, Львів): „Велику прислугу для української та для нашої старовинної церк. пісні зробив наш композитор Михайло Гайворонський, який переробив (зредував і опрацював на хор) шонайкращі пісні зі старого Почайського Богословника, їх оживив, й не лише воскресив до нового життя. Цим способом врятував нашу церковно-релігійну музику старовину перед повним забуттям гра-дучих поколінь“.

Прелюдія Ц-моль, на скрипку і піано 40
Д-р З. Лиско („Українська Музика“, ч. 9-10): „Сонатина і Прелюдія (на скрипку і фортеп.) Гайворонського для нашої літератури дуже пожадані. Написані вони легко і як звичайно в 17-го, дуже мелодійно. Форте. супровід багатий. Сумлінне опрацювання деталей“.

Служба Божа \$2.00
Пісні Укр. Січових Стрільців: 1. на міш. хор \$1.00, 2. на однорідний хор \$1.00, 3. сольоспів 75 ц.

Замовляйте в книгарні „Свобода“:
81-83 Grand Street, (P. O. Box 346) Jersey City, N. J.

„СВЯЩЕННИЙ ОБОВ'ЯЗОК“

„Вісті“ 3. вересня ц. р. пишуть передову статтю під заголовком: „Священний обов'язок громадян СРСР“. В статті читаємо:

„Капіталістичний світ потрясає різка воєнна лихоманка. Знову люте над Європою полум'я кривавої війни. Мільони людей по всіх країнах світу охоплені болісним почуттям невпевненості й тривоги: що буде завтра?“

„І цілковита протилежність світові капіталізму наша квітуча батьківщина. Ні тини хвилювань, ні натяку на непевність... В цьому виявляється з виключною наочністю різниця двох систем — капіталістичної, яка несе світові потрясення і війни, соціалістичної, що несе світові цілковите розкриття людства, розквіт інтелектуальної мислі й небачений прогрес...“

„Велике значіння мають ті статті нового закону, які говорять про обов'язок жінок-спеціалістів служити в армії, у воєнний час. Тоді, як у багатьох, навіть так званих, „буржуазно-демократичних“ країнах, жінка досі розглядається як якась нижча істота, новий закон, цілком базуючись на Сталінській Конституції, ще раз продемонструє перед усім світом справжню, без усіляких огорок, рівноправність радянської жінки. Є чим гордитися жінкам радянської країни, потужним патріоткам своєї прекрасної батьківщини“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

„Захист батьківщини є для кожного радянського громадянина священний обов'язок. Фундаментом і основою цього захисту є Червона Армія“.

КУДИ ЗНИКЛА ТАКСТ?

„Коммунист“ 19. серпня ц. р. пише під повним заголовком наступний текст:

„У серпні минулого року Раднарком УРСР видав м. Вінниця 5 легких автомобілів. Такі. Та недовго служили пасажиром прекрасні музички Гума зносилася і машини оминились в гаражі. З деяких почали розтігати частини. Ось, приміром, директор трамвайового тресту Кемпер мав в своїй розпорядженні машини, на яку підчас ремонту поставлено частини таксі. Потім директорів сподобався інша машина з парку таксі. Забрав. Про людські очі пущили в експлуатацію одну машину з таксі. Таксі? З приходом нового начальника міськомунгоспу Шедетовського таксі зовсім перестали існувати. Одну машину він забрав собі, друга призначена для роз'їзду виконавців особливих доручень. А що сталося з іншими машинами — вже відомо“.

„ПОБУТОВИЙ ДОБРОБУТ“

„Комуніст“ 24. серпня ц. р. подає: „Для того, хто живе в центрі Києва, відвідати лазню неважко. Хоч у вихідні дні біля центральних лазень бувають черги, але пожитися так-сяк можна. Проте спроби зробити цих лазень досить велика, обслуговують тут більш-менш задовільно. Та що робити тому, хто живе хочаб у Дарниці? Там лазні нема. Доводиться їздити звідси аж на Петрівку.“

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

„На Сталінці живуть десятки тисяч громадян. Цей великий район обслуговується тільки однією маленькою лазнею. Розташована вона далеко від центру району — на Голосівській вулиці. Зайти туди просто таки гідко — неприємний запах, бруд, сумнівної чистоти шафи для одягу. Іноді нема гарячої води, іноді — холодної. Директора лазні Вахте-ліце зовсім не турбує. Подібний стан можна спостерігати і в Куренівській лазні“.

НЕЩАСЛИВА ПРИГОДА ФАР-
МЕРСЬКОГО ХЛОПЧИНА

Альфред Милер, 7-літній синок фермера коло Канзас Сіті, поховався в stodoli і упав у діру, котрею спускають корм для худоби до машини для сікання й мішання. Машини до сікання схопила ногу хлопця. Дві години робітники розрізували машину, щоб добути з неї хлопця. Альфред затиснув зуби з болю, щоб не плакати. Мати стояла коло нього з сльозами в очах, щоб додати йому відваги. Нарешті його добуто з машини й повезено чимскоріше до шпиталю, де лікарі мали втягти йому ногу. Побачивши відважного хлопця, лікарі засталися, чи не можна йому викинути ногу. Оглядини показали, що як не знайдуть ускладнень, це можна спробувати.

КЛОПОТИ РАДІЯ ЧЕРЕЗ
ПІВНІЧНЕ СЯЙВО

У неділю мали американські й канадські радіові станції багато клопотів з чистотою голосу при пересилці своїх програм. Причиною переривань були підбигунові явища, звані північним саявом.

Кажуть, що його викликають плями на сонці. Тепер на сонці можна бачити аж 23 такі плями.

НА ПРОЮ!

Повість з української старовини. Написав Роман Леонтович. З передмовою Л. Нигрицького. Видавиство „Українська бібліотека“. Видавець Іван Тиктор, Львів. Ст. 128. 3 портретом автора.

В цій книжці оповідається про різні пригоди киянського купця Зоряна Томирча, які він мав враз з своєю прислугою в Галичині, в теперішнім повіті Рава Руска.

Ціна 50 центів. Замовляйте в книгарні „Свобода“: